Z VĚSTNÍK ROUBENKY
http://kolovratek.brontosaurus.cz 2o22

Rok 2022 se nesmazatelně zapíše do historie Kolovrátku. Podařilo nám koupit část Kudlačeny. Přibližně třetina pozemků pod přírodní památkou zamířilo do vlastnictví ZČ HB Kolovrátek. Přestože se na první pohled nic nemění, máme jistotu, že pozemky nepřipadnou spekulantům a o louku bude pečováno s maximálním nasazením a ohleduplností.

Nákup Kudlačeny představoval veliký výdaj z rozpočtu Kolovrátku. Uvítali jsme proto, že mnoho našich příznivců vyslyšelo výzvu na portálu darujme.cz a stali se pomyslnými spoluvlastníky Kudlačeny. Konkrétně bychom rádi touto cestou poděkovali: Michalovi, Honzovi, Matějovi, Davidovi, Kateřině, Radovanovi, Jitce, Veronice, Václavovi, Tomášovi, Michaele a dalším...

Vedle nákupu nemovitostí jsme se samozřejmě věnovali také pořádání tábora a víkendovek. Letošní tábor se vyznačoval velkým množstvím nejrůznějších tvůrčích aktivit. Začali jsme výrobou benzínového papíru, navázali knižní vazbou, věnovali se sítotisku, tvůrčímu psaní, sítotisku, akční malbě a taky sítotisku... Vzniklo tak mnoho nejrůznějších počinů. Bylo jich tolik, že jsme do letošního (Z)věstníku připravili speciální Kulturní přílohu.



Na tábor navázala Dokosná, která byla výrazně poznamenána řáděním nejrůznějších virů. A tak jsme začátkem akce jen sledovali, kdo všechno nás místo pomoci na louce bude moci podporovat z postele. Ale nebudu to dramatizovat, podařilo se nám to. I když letos jsem opravdu nevěřil, že to zvládneme. Závěr letošního roku jsme tradičně oslavili zimním Slunovratem. Letos se stabilní pokrývkou sněhu, která se s odstupem jen několika týdnů zdá téměř nepředstavitelná.

Ať už vám letošní rok přinesl dobré či zlé, moc všem děkujeme za přízeň a těšíme se opět na shledanou.

Ⓡadim

[DES]ORGANIZÀCIA VALNÉ [NE]HROMADY

30. 12. 2021, asi mesiac do valnej hromady: Ⓡadim doháňa resty a vyhlasuje hlasovanie o termíne valnej hromady. Zároveň navrhuje, že opäť skúsime návštevu u Bobrovcov, kam bol plán vyraziť už začiatkom tohoto roka.
6. 1. 2022, asi mesiac do valnej hromady: Bobřík miesto potvrdzuje.
9. 1. 2022, 33 dní do valnej hromady: Ⓡadim vyhlasuje termín valnej hromady na 11.–13. 2. 2022 v Roštíně.
6. 2. 2022, 7 dní do valnej hromady: Ⓡadim pripomína termín valnej hromady "už o týždeň", ak teda Bobrovcom výjdu PCR testy negatívne... Nezabudnite si plavky!
9. 2. 2022 09:46, asi 71 hodín do valnej hromady: Bobr hlási pozitívny výsledok testov, takže valná v Roštíně (opäť) nebude.
9. 2. 2022 12:26, asi 69 hodín do valnej hromady: Ⓡadim oznamuje presun na chalupu na Horní Bečvě, kde Tom týždeň predtým postavil iglu.
V nasledujúcich hodinách čím ďalej, tým viac ľudí píše, že v tom prípade budú teda online z domu.
10. 2. 2022 17:21, asi 40 hodín do valnej hromady: Na Bečvu plánujú doraziť len Ⓡadim, Jethro s Anet a Ladou, Klárka a ja. Jethro tak navrhuje presun ku ním do Brna.
10. 2. 2022 19:45, asi 37 hodín do valnej hromady: To vzdáva ako posledný mohykán aj Ⓡadim a vyhlasuje, že teda pôjdeme do Brna.
10. 2. 2022 19:51, 37 hodín a 9 minút do valnej hromady: Ⓡadim vyhlasuje pre nebrňákov presun do online priestoru so začiatkom v sobotu o 09:00.
11. 2. 2022 12:12, 20 hodín a 48 minút do valnej hromady: Ⓡadim píše, že do Brna nedorazí ani on.
12. 2. 2022 09:00: Začiatok valnej hromady. V Brně pri počítači sedia Anet, Klárka (no, možno dorazila „o trochu" neskôr), Lada bez hlasovacieho práva, Jethro a Jeffer.
3. 12. 2022, asi dva mesiace do valnej hromady: Ⓡadim doháňa resty a vyhlasuje hlasovanie o termíne valnej hromady. Zároveň navrhuje, že opäť skúsime návštevu u Bobrovcov, kam bol plán vyraziť už začiatkom tohoto roka...

Jeffer

BESKYDSKÉ ŘEMESLNÉ SENOBRANÍ

Jsou Vánoce, sedím u stromečku a vzpomínám, jaké to bylo v létě na Bečvě. Ještě štěstí, že si Radim psal poznámky. Mně totiž celý tábor splývá v jeden pohodový celek, modrý od borůvek a mokrý od plavání v přehradě a občasného deště, provoněný létem a skvělým jídlem. Vůbec bych si tedy sama nevzpomněla, které dny se kosilo a které hrabalo, že v neděli pršelo, že se tomu kapání barev do vody a obtiskávání říkalo benzínový papír... Teď ale hezky popořádku.

V pátek jsme přijeli. Prý se stavěly stany, připravovaly kosy, tábořiště, pak přišel déšť a kroupy. Alespoň to tak tvrdí tahák od Radima. Já si z toho pamatuji jenom ten večerní déšť a kroupy. Možná to bude tím, že je to z Ejpovic na Bečvu fakt daleko a tak jsem dojela už k hotovému, rovnou do chaloupky na večeři.

Sobotní brzké vstávání si ale pamatuji. Louka za svítání je prý kouzelná, lesknoucí se kapky rosy, tiché svištění kos. O tom všem jsem si nechala zdát, když ostatní v půl páté vstali a já zůstala ještě dvě hodiny ve spacáku. Zbytek dne jsme kosili, postavili teepee a na závěr jsme si ještě zahráli seznamovací hru „dixit s lidma".

V neděli se vstávalo zase brzy, tráva se za rosy lépe kosí, kosiče nemoří vedro a vůbec je to tak prý lepší. Popsala bych vám všechny krásy ranní louky alespoň teď, ale pravda je, že jsem boj s teplou náručí spacáku nevyhrála ani tentokrát a utíkala na louku opět se zpožděním. Pak jsme kosili o sto šest, abychom se stihli včas vrátit na workshop výroby benzinového papíru a japonské knižní vazby, který vedla sestra magistra Kája. Vzdělali jsme se nejen v knižní vazbě a máčení papírů, ale také v používání velmi sofistikované řezačky na papír. Můžete hádat, kolik papírů jde naráz nacpat do řezačky a kolik matfyzáků je potřeba na to, aby byly papíry rozříznuty na stejně velké díly.

V pondělí jsme stahovali, co jsme zatím pokosili, a večer jsme se pustili do přípravy dalšího workshopu, sítotisku. Pokud již víte, kolik papírů se vejde do řezačky, můžete ještě hádat, kolik lidí se vejde do koupelny na chaloupce, aby všichni viděli, jak se natahuje emulze na síta. Den jsme zakončili kreslením návrhů na sítotisk a karaoke se Zuzkou v hlavní roli.

Hned v úterý jsme se pak pustili do samotného sítotisku. malunka nám ukázala, jak na to, a tak jsme tiskli. Pak jsme dál tiskli. A ještě chvíli tiskli. A večer jsme pořád tiskli. Tiskli jsme prostě tak dlouho, než na půdě nebylo místo, kde by neležel či nevisel schnoucí kousek potištěné látky. A pak ještě chvíli. Museli jsme přeci ještě natisknout křoviňák.

Ve středu jsme se vrátili na louku, kosili a hrabali. Odpoledne nás čekal další workshop, tentokrát literární, workshop tvůrčího psaní. Anet definovala slovo „ojehňátovaný", Jeff způsobil, že se nám všem začaly sbíhat sliny na Kofolu, bylo to prostě super a myslím, že další komentář není třeba. Však si můžete vybraná díla sami přečíst v kulturní příloze.







Ve čtvrtek jsme dokosili. Mám dojem, že jsme letos pokosili víc orchidejí než loni, ale to je vlastně dobrá zpráva. Znamená to, že jich je na louce víc a víc, a proto je těžší a těžší se jim vyhnout. Večer pak proběhl poslední workshop tohoto tábora, akční malba pod vedením Toma s Annou. Co začínalo opatrným kapáním barvy ze štětců, skončilo barevnýma rukama a holinkama. Akční to tedy rozhodně bylo.

Pátek jsme věnovali dohrabání zbytku louky. Tím jsme se s letošní letní prací na Kudlačeně rozloučili. Radimovy poznámky dál říkají, že jsme dokončili sítotisk, ale já mám dojem, že jsme spíš byli plavat v přehradě.

V sobotu dopoledne nám Bobr popovídal o hadech a jiný havěti. Když jsme se dostatečně pomazlili s vybranými exempláři, vyrazili jsme na výlet. Šli jsme Na Člověčí, kde jsme se setkali s paní Katkou, která tam stranou od shonu zbytku světa žije celý svůj život. Prohlédli jsme si kapličku, kterou Katka postavila, pozvala nás do chalupy a povídala a povídala. O svém životě, o mládí, o dětech a vnoučatech. Když jsme pak odcházeli, slyšeli jsme, jak z dálky volá na dva cyklisty u kapličky a zve je dál. Paní Katka si evidentně s kolemjdoucími povídá ráda.

Poslední večer jsme se nacpali skvělým jídlem a ještě si naposledy zazpívali v teepee s kytarou. V neděli nás čekal už jenom úklid prokládaný deštěm. To ale určitě nebylo všechno! I přes nakukování do taháku jsem určitě hromadu skvělých věcí vynechala. Tábor se totiž nedá popsat, to se musí zažít. Tak na viděnou v létě na Bečvě!

Káťa

KULTURNÍ PŘÍLOHA

Ojehňátovaná

Celý den jsem sháněla jehňata do ovčince. Poté jsem jim usekala hnáty, naložila je do nůše a takto ojehňátovaná jsem je vyrazila prodávat na trh

Anet Šťastná



Kateřina „Káťa“ Čížková

Júl (Červenec)

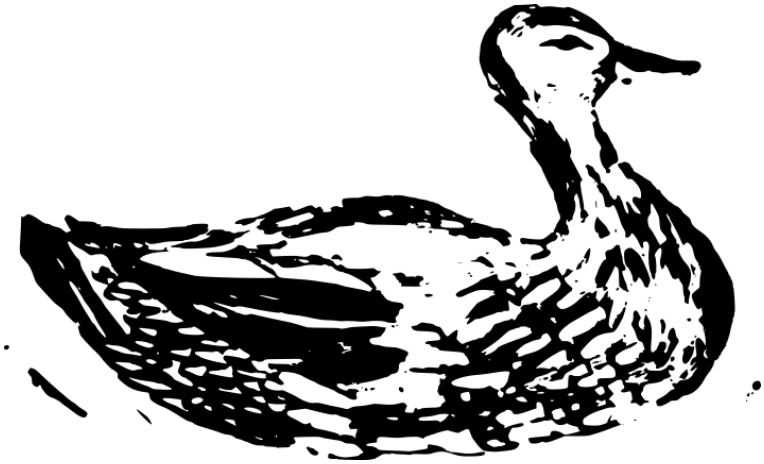
Polliter pristál s tĺmeným klepnutím na stole a okamžite sa orosil. Zotrel som rýchlym pohybom pot stekajúci mi do očí a už sa naplno venoval nádobe. Kým som prstami na skle jemne láskal kvapôčky vody, v ktorých sa odrážalo páliace Slnko, tiché šumenie bubliniek sa miesilo s bzučaním hmyzu a unaveným spevom vtákov. Zodvihol som mok k mojim vyprahnutým perám a upil mocný lok ľadového osvieženia. Sladká chuť sa mi rozliala po jazyku. Keď ju miluješ, nie je čo riešiť!

Tomáš „Jeffer“ Štec

Vůně

Malá místnost obložená blankytně modrými kachličkami. V ní záchod se splachovadlem visící shora, kobereček, držák toaletního papíru. Nic víc. Až na malý bílý předmět připevněný na zdi. Když jej zvědavě zmáčknu ozve se… tssss… a mísností se rozline vůně.

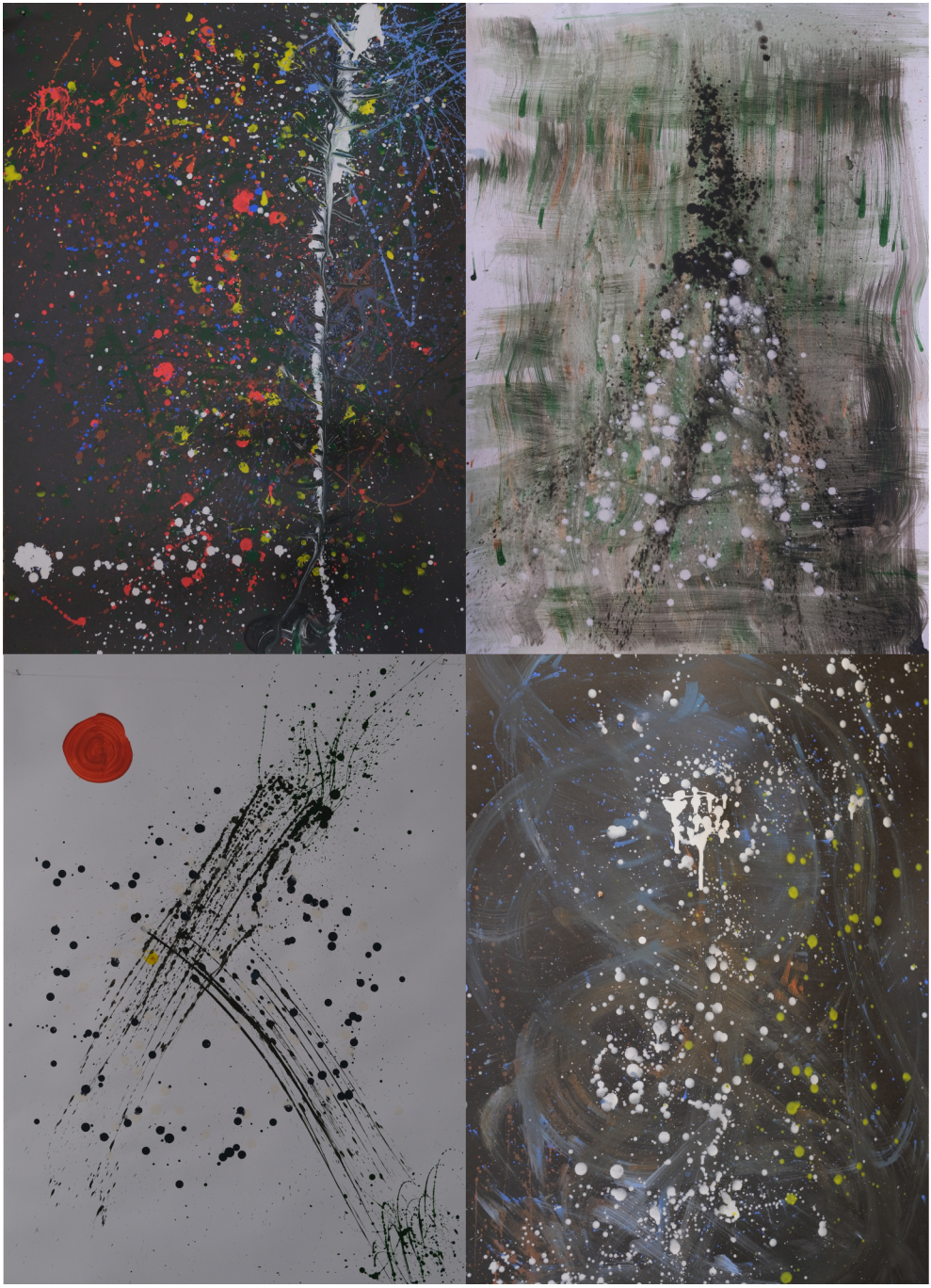
®adim Pechal



Zuzka Svobodová



Kateřina „Káťa“ Čížková





DOKOSNÀ

Pro mě se letošní Dokosnou neslo téma vyhlížení.

Začalo to vyznačenou středou v kalendáři a pokračovalo náhradní lokomotivou pro už stejně zpožděný vlak. Večer jsem ale úspěšně dorazil do Rožnova, kde jsme s Ⓡadimem a Jefferem naložili auto a vyrazili nahoru do chaloupky.

Meteorologové nám výhledově předpovídali déšť a tak jsme ve čtvrtek nelenili a mezi vyhlížením posil jsme sklidili ještě relativně suché teepee a prohlédli hrábě, ať nám pak na louce nechybí zuby. V pátek ale nejprve došla řada na trochu jiné zuby – trojzubce křovinořezů. Těmi jsme začali uřezávat z rozsáhlých ploch, které před posečením v létě ochránily naše vypiplávané orchideje a ostatní vzácné kytky.



Svižné pracovní tempo nám vydrželo celý víkend. Svůj podíl na tom zajisté neslo to, že jsme byli motivováni buďto blížícím se jídlem, deštěm, či koncem dané plochy. Vzhledem k počasí seno ani nedostalo moc příležitostí k uschnutí, ale tráva padala jedna radost a tahání menších ale těžkých plachet každého příjemně zahřálo.

Dokosná utekla jako voda - v neděli jsme odtáhli poslední plachty, rozloučili se s loukou a v pondělí dopoledne i poslední z nás zamířili zpátky do údolí, domů, do všednějších dnů. Zase někdy příště, Beskyde!

Matej

SLUNOVRAT

Tento rok sme s Ⓡadimom nemali žiaden nosný nápad na tradičný zimný Slnovrat, a to až kým Jethro nenavrhol, že na Loučné v Krušných horách má Meteopress meteorologický radar a on má kľúče. Tak výborne, cieľ tým bol určený, najbližšie miesto s rozumným spojením bol Litvínov, ale predstava, že sa vrátime späť do Litvínova neznela príliš lákavo. Pri klikaní do mapy som nakoniec vymyslel trasu z Litvínova na Moldavu v Krušných horách, aj keď sa dalo čakať, že zaujímavú trať z Moldavy si úplne neužijeme, keď ten vlak odtiaľ asi prespíme. Ako posledné zostávalo určenie spojov. A keďže z Moldavy išiel iba jeden vlak krátko po ôsmej, tak otázkou bolo skôr, kedy doraziť do Litvínova. Vybrali sme vlak s príjazdom krátko po jedenástej večer a Ⓡadim mohol začať pozývať ľudí.

Na tretiu decembrovú sobotu sme sa s Ⓡadimom stretli na Hlaváku o niečo skôr a dali si v miestnej reštaurácii večeru. V rýchliku na Děčín sa k nám pridali Matej a Kuba a na Holešovicích aj Jethro a Pavel, čím bola výprava kompletná. Dva prestupy na osobáky sme zvládli bez problémov, aj keď predčasný príjazd do Teplic nás trochu zaskočil. V druhom z osobákov prebehlo intenzívne prezliekanie – predsa len sme podľa predpovede očakávali v priebehu noci pokles teploty niekam k -12 °C.

Zo stanice v Litvínově sme zamierili k Meziboří, ale aby to nebola cesta po asfaltke, brali sme to neznačenou lesnou cestou, a veľkú časť aj necestou cez výhliadku Czedikův gloriet, kde sme sa mohli pokochať svietiacim Chemopetrolom (alebo PKN Orlen?). V Meziboří sme sa potom chytili modrej značky, z ktorej sa Jethro po chvíli rozhodol odbočiť, „aby sme k vrcholu prišli z druhej strany“. Trafil ale cestu, ktorá v mape vôbec nie je vyznačená, takže keď začala klesať do údolia, vytiahol som mobil a korigoval postup… direktom na správnu cestu. No, aspoň si potom začal na navigáciu dávať trochu pozor aj Jethro – kto ide prvý, mapuje! Netrvalo už potom dlho, než sme pred nami zazreli oplotenie obory a pozdĺž neho došli k bráne. Napriek poriadnemu mrazu nemusel Kuba montovať plynový varič, lebo zámky na bráne sa dali odomknúť aj bez prehovárania.

Na Loučné sme najprv navštívili vrchol (hromadu kameňov) a potom sme sa vrátili k susednému vysielaču. Zatiaľ čo Jethro organizoval exkurziu na radar, kam sa po zľadovatelom rebríku chcelo len Ⓡadimovi a Kubovi, Matej a Pavel využili pauzu na jedlo a ja na fotenie nočnej oblohy, ktorá bola zatiaľ parádna. Treba oceniť fakt, že Jethro má kolegov, ktorí na pokyn zapínajú a vypínajú radar o druhej ráno. Pobyt na vrchole sme zavŕšili spoločným foto… Chcela by trochu vylepšiť, lebo cez čelovku osvetľujúcu scénu tesne vedľa foťáku vôbec nebolo vidieť indikačné svetlo samospúšte.

Po akte zamknutia brány sme postúpili na Vlčí horu, kde bola kontrola na jednom z posledných Dní cesty. Čakali sme pekný výhľad, ale namiesto neho sme dostali mrznúcu hmlu. Ona nízka teplota spôsobovala namŕzanie vlhkosti, napríklad z dychu, úplne všade – najvýraznejšie Jethrovi a Matejovi na fúzoch, alebo aj na mojom foťáku. Za Dlouhou Loukou nasledoval dlhší „nudný“ úsek cez Vrch Tří pánů, až pred Novým Městem, keď sa terén otvoril, objavil sa aj hlbší sneh – asi jediné miesto na trase, kde by stálo za zváženie obutie snežníc, ktoré sme inak niesli zbytočne. Z Nového Města

sme si ešte odbočili na Bourňák, aj keď rozhľad bol stále rovnaký: mrznúca hmla. Ale mali sme iný dobrý dôvod – čakať v takomto mraze hodinu na pustej stanici sa nám nechcelo.



Nakoniec moment čakania na stanici nastal, a to keď už ráno svitalo. Zima bola taká, až si Matej, ktorý zostal sedieť vonku na lavičke, zapol mikinu! A ostatní? Ⓡadim a Jethro obchádzali stanicu a zvyšní traja sme zapadli za náhodne odomknuté dvere na stanici, kde bolo aspoň o pár stupňov teplejšie. Osobák dorazil s menším meškaním, ktoré cestou dolu zvýšil na asi 20 minút pre technické problémy – na podvozku jedného z motorákov sa snažilo niečo (kabeláž?) zahorieť. Vcelku nám to nevadilo, lebo na stanici v Mostě sme mali naplánované hodinové čakanie na Krušnohor, ktoré sa skrátilo na asi 40 minút.

No a bolo hotovo. Ďalší slnovratový výstup na kopec bol za nami a do skutočného zimného slnovratu zostávalo asi 60 hodín.

Jeffer

(Z)Věstník z roubenky 2022
Vydává: Základní článek Hnutí Brontosaurus Kolovrátek
`kolovratek@brontosaurus.cz`
`http://kolovratek.brontosaurus.cz`
S obsahem je možné nakládat dle licence CC v. 3.0.
Autoři jednotlivých článků:
(Des)organizácia valné (ne)hromady: Tomáš „Jeffer“ Štec
Beskydské řemeslné senobraní: Kateřina „Káťa“ Čížková
Dokosná: Matej Lieskovský
Slunovrat: Tomáš „Jeffer“ Štec
Sazba: Ⓡadim Pechal
Korektury: Petra Pechalová
Autoři fotografií:
Tomáš „Jeffer“ Štec str. 1, 4, 12
Tomáš Gavenčiak str. 5
Ⓡadim Pechal str. 10
Tiskovina je neprodejná